

Les espines de la bombolla esportiva

Fa quatre anys a *42 segundos*, els directors Dani de la Orden i Àlex Murrull explicaven de forma èpica el procés de preparació i entrenaments pel qual la selecció espanyola de Waterpolo va guanyar la medalla de plata als Jocs Olímpics de Barcelona. I fa un parell d'anys, a *Caída libre*, la directora Laura Jou s'endinsava en els sacrificis de l'esport d'elit a través de la figura d'una gimnasta ucraïnesa que s'exilia a Barcelona fugint de la guerra del seu país. Aquests dos referents exemplifiquen d'alguna forma quin ha estat el tractament habitual que el cinema ha donat a la temàtica esportiva: o bé construint la trama al voltant d'un repte esportiu i el recorregut d'obstacles per assolir-lo, o bé articular la història entorn de la disciplina i el sacrifici físic i psicològic que normalment té sempre al darrere la figura d'un entrenador/a intolerant que "espren" a l'esportista fins al límit.

Pel seu debut darrere la càmera, la madrilenya Laura García Alonso, formada a l'ESCAC de Terrassa, planteja un drama de temàtica esportiva que des del primer moment i de manera molt coherent a mesura que avança la història, vol allunyar-se dels tòpics i els llocs comuns que descrivíem anteriorment i que associem a aquesta mena de "subgènere" que són els drames esportius. A *Corredora*, tot i que en aparença la construcció narrativa sembla estar associada a la consecució d'un repte -guanyar un campionat- de seguida ens adonem que això no és el que verdaderament interessa a García Alonso. I precisament això és el que fa realment interessant la seva òpera prima, aquesta fugida de la convencionalitat que transporta la pel·lícula a un terreny molt més ric i que transcendeix explícitament el mateix context esportiu.

En realitat, a *Corredora*, l'esport, i en concret l'atletisme d'alta competició, esdevé una excusa, un marc ideal per parlar-nos de temàtiques molt sensibles com la gestió de l'èxit, la pressió de l'entorn social i familiar per assolir determinats objectius, els límits del sacrifici personal i el benestar emocional. García Alonso, que també signa el guió del film amb Pol Cortecans, demostra una gran capacitat per anar administrant tots aquests elements tot fent avançar la trama. *Corredora* és un d'aquells films que es va cuinant a foc lent, que funciona per acumulació, en el que es va carregant l'ambient fins a arribar a un tram final en què tots aquells ele-

CORREDORA

País: Espanya, 2026
Direcció: Laura García Alonso
Guió: Laura García Alonso, Pol Cortecans
Intèrprets: Alba Sáez, Marina Salas, Àlex Brendemühl
Gènere: Drama
Durada: 96 min
Idioma: Català
 No recomanada per a menors de 12 anys

ments quotidians, o fins i tot aparentment intranscendents, implosionen en un darrer acte construït sobre aquesta visió "antièpica" a la que abans ens referíem.

En el desenvolupament de la trama de *Corredora* conflueixen dues línies dramàtiques: una de més individual, estrictament centrada en el personatge protagonista de la Cris i el seu progressiu procés d'obsessió psicològica i autoexigència que la van allunyant progressivament de la realitat, i una de més col·lectiva, de com aquest procés individual col·lideix amb el seu entorn familiar -centrat sobretot en la relació amb el pare i la germana- i amb la figura del seu entrenador. Però els mèrits de García Alonso no són només de tractament d'aquest contingut, sinó de com posar-ho en imatges. En aquest sentit, les decisions de direcció que pren són sempre encertades, defugint qualsevol temptació a caure en els excessos fàcils a escala emotiva o dramàtica. *Corredora* es configura sempre a partir d'un estil sobri, introspectiu i tallant, que ens permet com a espectadors posar-nos en la ment del conflicte psicològic del personatge de la Cris. A tot això hi contribueixen la molt convincent interpretació d'Alba Sáez en el paper protagonista i la presència de bons secundaris com els que componen Àlex Brendemühl i Marina Salas. Tot plegat al servei d'una de les òperes primes espanyoles més interessants del que portem de temporada cinematogràfica.

Paco Vilallonga

Col·lectiu de la crítica cinematogràfica de Girona